

Iz občinske skupščine

Na 20. seji občinske skupščine dne 28. januarja 1971 so odborniki razpravljali o »državnem kapitalu«, skladih in vseh drugih sredstvih, s katerimi upravlja SR Slovenija, o osnutku programa dela skupščine občine Ljubljana Moste-Polje za leto 1971, o predlogu srednjeročnega programa vzdrževanja in rekonstrukcije cest I., II. in III. reda v SR Sloveniji za obdobje 1971—1975 — dobili so poročilo o izvrševanju sklepov 19. seje občinske skupščine ter odgovore na odborniška vprašanja in zahteve po pojasnilih. Poslušali so še informacijo in priporočila za kongres IFIP-71 ter sprejeli več odlokov in razpis o nadomestnih volitvah.

Odloki, ki so jih sprejeli odborniki, se nanašajo na stopnje prispevkov in davkov, in določitev sredstev za financiranje vzgoje in izobraževanja za leto 1971, na stopnje prispevka za dnevno varstvo otrok v letu 1971 ter

na spremembo odloka o prometnem davku od nepremičnin in pravic na območju občine.

Denar delovnim organizacijam...

O predlogu komisije republiškega in gospodarskega zbora skupščine SRS o načinu vračanja državnega kapitala gospodarstvu so bila mnenja odbornikov, ki so sodelovali v živahni razpravi, dokaj deljena. Svet za družbeni načrt in finance občinske skupščine je predlagal, da skupščina na osnovi priporočila iz razprave gradivo sprejme. Odbornik Franc Rejc je predlagal, da naj se državni kapital vrača gospodarstvu neposredno v obliki anuitet. Odbornik skupščine mesta Ljubljana Marko Osredkar je izrazil bojazen, da bodo delovne organizacije v tem primeru »razprčkale« ta kapital; zato se je zavzel za to, da družbenopolitične skupnosti še nadalje obdržijo vpliv na razpolaganje s tem denarjem. Republiški poslanec Stane Keber je poudaril pravilnost načela, da je denar koncentriran, vendar je z besedami, naj da »republika roke proč od tega denarja« zelo plastično poudaril, da ne sme biti koncentrirano upravljanje s tem denarjem. Predsednik skupščine Polde Maček je polemiziral s predlogom Franca Rejca, naj bi linearno vračali vsem, tudi tistim delovnim organizacijam, ki že npr. 20 let vedrilo v gospodarstvu, malo delajo, špekulirajo itn. ter predlagal, naj bi bil ves priliv, ki bi prišel iz naslova državnega kapitala, družbenih pa tudi občinskih skladov, ki so združeni pri bankah, usmerjen v sklade skupnih rezerv, ki jih neposredno upravlja delovne organizacije. Ta predlog bi bil torej, da bi ves priliv anuitet od republiških, družbenih in občinskih investicijskih skladov usmerili v sklade skupnih rezerv in z dodatnim predlogom, da bi omogočili možnost najetja kreditov iz bivega republiškega stanovanjskega sklada vsem občanom, je občinska skupščina sprejela z večino glasov.

Mati 37 otrokom

Tako bi lahko rekli 62-letni Angeli Dovjak iz Bizovika, saj je vzgojila 35 tujih otrok in dva svoja. To so bili rejenčki brez staršev ali otroci socialno ogroženih staršev. Veliko je težav pri tem humanem delu in kljub temu, da za nje plačuje občina, tega dela Dovjakova ne bi zmogla, če ne bi imela v sebi izrednega čuta za bližnjega in za njegovo bolečino. Iz tega čuta je pomagala tudi partizanom in bila zato izgnana na Rab in v Gonars. Po vojni se zaradi posledic iz internacije ni mogla zaposliti. Zato je jemala v oskrbo otroke, ki so bili pomoči potrebni. Tako se jih je nabralo 35 in vsi so ji hvaležni za vse, kar so dobili pri njej — toplino in dom. In, ko se vračajo, jo imajo še vedno za mamo. Zato ji ob 8. marcu — dnevu žena — izrekajo vso hvaležnost. Hvaležnost in spoštovanje pa smo ji dolžni tudi mi, saj je človek s takim srcem ponos občini in vasi. Zato ji ob tem prazniku želi vse najboljše tudi naše uredništvo.

IN MEMORIAM

Plemenito srce se je ustavilo

Izgubili smo enega izmed prvih sodelavcev naprednega gibanja na železnici in proletarskih Mostah, po prvi svetovni vojni Slambergerjevega ata. Dolga in težka je bila njegova življenjska pot. Začela se je pred 90 leti, v revni kmečki družini na Štajerskem. Že v zgodnji mladosti, ko se je komaj izučil obrti, se je podal v tuji svet, da bi našel sebi in svojemu znanju primer-no delo. Tu se je začela nova šola življenja, spoznal je še večje krivice,

socialistične stranke komunistov v Mostah in prevzel funkcijo blagajnika te podružnice. Močne življenjske sile in globoka proletarska zavest sta terjali od njega veliko naporov, da je vzdržal pritisk režima predaprilske Jugoslavije. Ker ni hotel voliti poslanca takratne režimske stranke, so ga tik pred upokojitvijo premestili z delovnega mesta blokovenika na delo vratarja v Grobelnem. Ločen od svoje družine, manjši zaslužek, ter prenašati težo krivice, ga niso zlomili. Postal je še bolj odločen bорец za delavske pravice.

V tem duhu sta s sedaj že pokojno življenjsko družico, s katero sta doživela 50 let skupnega življenja vzgojila tudi svoje otroke. Njegovo družino okupacija ni našla nepripravljenjo. Že decembra 1941 je v njegovi hiši delovala ilegalna tiskarna, v delavnici pa so izdelovali razno orožje, za borbo proti okupatorju.

Njegov dom je bil vedno odprt in na voljo za razne sestanke in posvetovanja aktivistov OF. Bil je tudi zatočišče vidnim funkcionarjem OF, ki jih je okupator preganjal.

Njegovi sinovi so odšli med prvimi borci v partizane, najmlajši je padel že leta 1942. Hčerke pa so bile odpe-ljane v nemška taborišča, od koder so se vrstile šele po osvoboditvi domovine.

Pri obnovi porušene domovine je Slambergerjev oče med prvimi prišel za delo. Kot brigadir v Zeleni jami je štiri leta vodil delo prostovoljcev na raznih gradbiščih in drugih javnih delih, za kar je prejel zaslužen priznanje.

Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

Naj mu bo lahka domača zemlja!

ponižanja in izkoriščanja delavca — proletarca. Čeprav v domovini ni bilo dosti bolje, se je raje vrnil med svoje rojake in z njimi delil trpljenje.

Še pred prvo svetovno vojno sta se s svojo življenjsko družico priselila v Ljubljano. Kot železničar se je hitro spoznal z naprednimi železničarji, ki so ga pritegnili v svoje vrste. Sodeloval je v organiziranju delavskih shodov, ki so bili običajno zunaj mesta, praznovanju 1. maja in drugih manifestacijah, ki jih je organiziral tako imenovani Rdeči sindikat železničarjev.

Bil je soustanovitelj prvega železničarskega doma v Ljubljani. Sodeloval je tudi v stavkovnih gibanjih železničarjev na Zaloški cesti. Kmalu po krvavem dogodku leta 1920, je bil soustanovitelj podružnice

Monetarna reforma je v delu in snovanju vseh subjektov naše družbe vzpostavila nekatera nova razmerja, kar je narekovalo hitro akcijo, razlago in predvsem ukrepe, ki naj bi spremljali devalvacijo in njene učinke. Devalvacija je vsekakor narušila ali celo menjala nekatere ustaljene odnose — ki so resnici na ljubo — nekaterim prinašali koristi, predvsem pa je zagrozila omajati življenjski standard naših občanov.

Ceprav smo preveč govorili o devalvaciji, preden je bila izvedena, je bila širša javnost nasploh premalo informirana o vseh ukrepih zveznega in republiškega pomena, katerih etapa je tudi sama devalvacija. Lahko ugotavljamo, da je bila politična akcija precej v zaostanku in da se v tistih dneh ni vodilo neke načrtne akcije za spremljanje dogajanj po devalvaciji. Premajhna seznanjenost z namenom in učinkom devalvacije ter ostalih

predvidenih družbeno-ekonomskih ukrepov za stabilizacijo našega gospodarstva je in še ustvarja v delovnih organizacijah pri ostalih družbenih subjektih in občanah možnost neustreznega obravnavanja in razumevanja teh ukrepov ter pogojuje pojave nezadovoljstva in apatije.

Splošen vtis dosežanje aktivnosti predvsem v delovnih organizacijah je, da monetarno reformo obravnavamo preveč statično in ločeno od celovitejšega ekonomsko politične problematike, ki jo v sedanjem trenutku še posebej opredeljujejo ukrepi za stabilizacijo ekonomskih dogajanj in celotnega družbenega razvoja. Delovne organizacije bolj ali manj preračunavajo, koliko so pridobile ali izgubile. Zaenkrat pri večini še ni občutiti pripravljenosti z lastnimi stabilizacijskimi programi orientirati se navznoter k lastnemu dohodku in dosežkom ter se na os-

novi takih notranjih prioriteta uspešneje vključiti v jugoslovanske in predvsem mednarodne ekonomske tokove. Ena od ostalih značilnosti so tudi reakcije pri ljudeh, ki jih karakterizira določena skepsa in nezaupanje, učinkovito reševanje sprejetih nalog in ukrepov ter so usmerjena predvsem na področje cen, standarda itn. Ti pojavi kažejo, da ima naš človek še vedno Janusov obraz, ki se dopolne v tovarni strinja z često neupravičenim dvigom cen, popoldne pa na tržnici ali v trgovini podlega malodušju in paniki.

S tako mentaliteto in obravnavanjem so se dosedaj premalo aktivno spoprijele družbenopolitične organizacije, samoupravni forumi in tudi tisk. Premalo je bilo poudarjeno, da so kljub sedanjim zaostritvi ekonomsko političnih odnosov in vprašanju pogoji za njihovo razreševanje bistveno drugačni od tistih leta 1965.

Gospodarstvo je dosti razvitejše, uveljavljajo se pozitivni vplivi gospodarske reforme in zakonitosti trga, poleg tega pa je razvitejša tudi samoupravna zavest kot eden najpomembnejših faktorjev za obvladovanje vprašanj družbenega razvoja. Občutek imamo, da so preračunavanja, izjave in podobno bolj rezultat kabinetskih diskusij med vodilnimi ljudmi v podjetjih kot pa široke konfrontacije, spoprijemanja s problematiko znotraj samoupravnih struktur, razgovorov s proizvajalci na delavskih svetih ali širših ocen občanov.

Mnoge različne reakcije in gledanja toliko bolj upravičeno zahtevajo, da se v široki politični akciji, v kateri bi morale sodelovati skupščine, politične organizacije, gospodarstvo in občani, spoprimemo s problemi, prepričamo, da bi mnenje ustvarjali tisti, ki z devalvacijo nekaj izgubijo ter tako ustvarimo ustrezno atmosfero. Pred-

vsem pa bi kazalo naše mišljenje zaključiti z mislijo, izrečeno na 18. seji CK ZKS, da moramo biti vsi pripravljeni na določene žrtve in predvsem, da ne bomo realizirali učinka monetarne reforme in stabilizacije, če bodo tudi komunisti naslavljeni na najvišje organe vprašanja in dvome o možnostih realizacije zastavljenih programov.

